



ת"פ 25580/02/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

05 אפריל 2017

ת"פ 25580-02-15 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 4.3.2015 הורשע הנאשם על-יסוד הודאתו, בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (בת-זוג) לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); שתי עבירות של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות (בת-זוג) לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ועבירה אחת של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

אין מחלוקת כי במועדים הרלוונטיים לכתב-האישום, הנאשם והמתלוננת היו בני-זוג נשואים במשך כחמש שנים, ולהם שני ילדים קטינים: האחד בן 4 והשני בן חודש. כתב-האישום המתוקן שבעובדותיו הודה הנאשם, מחזיק שלושה אישומים: בהתאם לאישום הראשון, ביום 6.2.2015 בשעת בוקר, בביתם של בני-הזוג, תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה חבלות. באותן נסיבות, התנהל בין בני-הזוג ויכוח על רקע הערת המתלוננת לנאשם על כך שהוא מתכתב עם בחורה אחרת. הנאשם ניגש לעבר המתלוננת שישבה על הספה, והחל לתקוף אותה בידיו בכל גופה, תוך שהוא תופס את ידיה ומעקם אותן. מיד בהמשך לכך, זרק הנאשם על המתלוננת שלט ומשך בשערה. כתוצאה מעוצמת תקיפתו של הנאשם, נגרמה לו פגיעה בידו. למתלוננת נגרמו סימנים כחולים ברגליה, בשתי זרועותיה ובכפות ידיה. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה של ממש.

בהתאם לאישום השני, ביום 5.2.2015, בביתם של בני-הזוג, תקף הנאשם את המתלוננת. באותן נסיבות, הנאשם שהה מחוץ לבית עד שעה מאוחרת. המתלוננת שלחה לו בתגובה הודעה "אל תבוא" ונעלה את דלת הבית. בסופו של דבר, פתחה המתלוננת את הדלת לנאשם, והוא החל להשתולל תוך שהוא צועק: "איך סגרת לי את הדלת, מי את?", הכה את המתלוננת, תפס את ידיה והשליך עליה בקבוק מלא באוכל תינוקות. בהמשך לכך, הנאשם איים על המתלוננת באומרו: "אני אשים לזה סוף". בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של תקיפה סתם של בת-זוג ואיומים.



בהתאם לאישום השלישי, כחודש לפני האירועים המתוארים באישומים הראשון והשני, בעוד המתלוננת נמצאת בחודש התשיעי להריונה, תקף אותה הנאשם בביתם, בכך שאחז בחוזקה רבה בידיה של המתלוננת ועיקם אותן. כתוצאה מכך, התעקמה האצבע המורה של יד ימינה של המתלוננת ונגרם לה מכאוב משמעותי. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם של בת-זוג.

2. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם. יצוין כי הטיעונים לעונש נדחו מספר פעמים, נוכח הפניית הנאשם לשירות המבחן ומעקב לאורך זמן אחר השתלבותו בתהליך טיפולי. במהלך תקופת הדחייה, הוגשו לעיוני חמישה תסקירים לעונש (זאת, בנוסף למספר תסקירים לעניין תנאי שחרור מגבילים ממעצר שבענינים נערכו לפני מספר דיונים במעמד הצדדים). כמו כן, נשלח הנאשם להכנת חוות-דעת של הממונה על עבודות השירות.

תסקירי שירות המבחן וחוות-דעת הממונה על עבודות השירות

3. **מהתסקיר הראשון לעונש** מיום 10.9.2015 עולה כי בעת הכנת התסקיר הנאשם היה בן 35. ילדותו תוארה כתקינה. הוא גדל במשפחה נורמטיבית השואפת להישגיות ולהצלחה, סיים שירות צבאי מלא, ובעל תואר ראשון בלימודים רב-תחומיים. הנאשם החליף מספר עבודות במהלך השנים.

הנאשם נישא למתלוננת כשהיה בן 28 לאחר כשנתיים היכרות. בשנת 2012 חוו בני-הזוג משבר זוגי בעקבות היריון שלא צלח, ועל רקע פיטוריו של הנאשם מעבודתו דאז עקב צמצום בכוח אדם. הנאשם תיאר כי חש תקופה של בדידות, כעס ותסכול, וכן קשיים כלכליים, ותיאר בעיקר אלימות מילולית בין בני-הזוג אך גם אלימות פיזית מצדו. הנאשם שלל כוונה לפגוע במתלוננת, ולדבריו חש מאוים נוכח רצונה בפרידה. שירות המבחן התרשם כי בעת שהנאשם צובר רגשות של זעם ותסכול, הוא נוטה להתפרצויות מילוליות וכן להתנהגות אלימה. עוד התרשם שירות המבחן כי לנאשם לקויות מסוימת בהבנת סיטואציות חברתיות וקושי בפרשנות של סיטואציות רגשיות, המובילים לרוב להסתגרות ולהימנעות. הנאשם ביטא צער על התנהלותו האלימה כלפי אשתו, ושירות המבחן התרשם ממסוגלותו לגלות אמפתיה לפגיעה במתלוננת ולהבנת מצוקתה. שירות המבחן ציין כי לא התרשם מדפוס מושרש של התנהגות אלימה, אלא לפי ההערכה, האלימות נובעת מדימוי גברי פגוע, תלותיות וקשיי נפרדות, וכן קשיי תקשורת בולטים.

שירות המבחן שוחח גם עם המתלוננת אשר תיארה את טיב יחסיהם של בני-הזוג. המתלוננת מסרה לשירות המבחן כי היא חוששת מהנאשם, אינה מעוניינת בקשר עמו והחלה בתהליך גירושין. שירות המבחן התרשם מאישה אסרטיבית בעלת עמדות מגובשות ותמיכה מבני משפחתה, אשר מעוניינת להיפרד מהנאשם.

ביום 17.5.2015 השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית חד-שבועית לגברים שמיוחסת להן אלימות כלפי בנות-זוגן. הנאשם הגיע לכל המפגשים, נטל בהם חלק פעיל, ובאותה עת ניכר היה כי הוא מתקשה להשלים עם תהליך הפרידה מן המתלוננת.

שירות המבחן ציין כגורמי סיכון להישנות העבירה, את מאפייני אישיותו של הנאשם וקשייו הרגשיים



והתקשורתיים, נטייתו לאובססיביות בקשר הזוגי, ביטחון עצמי נמוך, קשיים להתמודד עם רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו, התלות שפיתח בה, הקושי בוויסות דחפים, וכן טענת המתלוננת (שלא התבררה לפני ולפיכך אינני יכולה לקבוע מסמרות לגביה) לפיה הנאשם ניסה ליצור אתה קשר באמצעות הרשתות החברתיות באינטרנט בתקופת צו ההרחקה. כגורמי סיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן את השתתפותו הפעילה והמתמדת של הנאשם בתהליך הטיפול, ההודאה בביצוע העבירות ונטילת האחריות לגביהן, העדר עבר פלילי וכן האמפתיה שגילה נוכח פגיעתו במתלוננת.

שירות המבחן סבר כי יש צורך בהליך טיפולי בעל אופי אינטנסיבי יותר בעניינו של הנאשם, ולפיכך ביקש דחייה על-מנת לבחון אפשרות לשילובו של הנאשם במסגרת הוסטל לגברים אלימים בית-נועם.

4. **מהתסקיר השני לעונש** מיום 15.12.2015 עלה כי הנאשם נקלט ביום 8.11.2015 בבית-נועם במסלול של "מרכז היום". במסגרת מסלול זה, המטופלים מגיעים מדי בוקר ושוהים במקום משעה 08:00 עד 15:30. תכנית הטיפול כוללת טיפול ייעודי בתחום האלימות במשפחה, לצד טיפול בתחום היחסים הבינאישיים ובתחום התפקוד התעסוקתי והאישי. מדובר בטיפול קבוצתי ופרטני. הנאשם עמד בתנאי המסגרת באופן מלא, ולא היו חריגות מכללי המסגרת.

משיחה של שירות המבחן עם המתלוננת עלה כי הנאשם נמנע מליצור עמה קשר ישיר, אולם היא הגישה תלונה במשטרה עקב טענתה לפיה הנאשם ביקש בכזב מחברת סלולרי רשומות טלפונים אליהם התקשרה (יובהר כי בירור עניין זה אינו לפניי. אינני יודעת מה עלה בגורל התלונה האמורה, וממילא לא התחשבתי בכך בהמשך הדיון).

באותו שלב, התרשם שירות המבחן כי הנאשם פנה למסגרת של בית-נועם מתוך מוטיבציה חיובית. הוא היה ממוקד בקשייו, לרבות קשיים כלכליים, ומדבריו עלה כי החל לעבוד במקום חדש בליווי אביו בלא פנייה מקדימה לבית-המשפט, דבר שחזק את התרשמות שירות המבחן בדבר קושי של הנאשם להיענות לגבולות חיצוניים שמושתים עליו. הנאשם הביע אמביוולנטיות לצד נכונות בדבר המשך הטיפול. שירות המבחן המשיך להתרשם כי הנאשם מתכחש לקשיי ניפרדותו מן המתלוננת וכן לנטייתו להתנהגות בעלת מאפיינים אובססיביים. המאבק המתמשך בין בני-הזוג על הגירושין וחלוקת הרכוש, שימר אף הוא את הסיכון שהיה כרוך במצבו. לפיכך, עתר שירות המבחן לדחייה נוספת לצורך המשך הטיפול בבית-נועם.

5. למען שלמות התמונה, יצוין כי ביום 28.12.2015 עתרה המדינה לעיון חוזר בתנאי שחרורו של הנאשם ממעצר, בטענה להפרת תנאי שחרור כמפורט שם. בדיון שהתקיים לפני ביום 20.1.2016 הוריתי בהסכמת ב"כ הנאשם על חילוט של 300 ₪ מתוך ההפקדה בתיק.

6. **מהתסקיר השלישי לעונש** מיום 27.3.2016 עלה כי הנאשם הגיע בקביעות למסגרת הטיפול בבית-נועם, ונטל חלק בטיפול הקבוצתי והפרטני. בהדרגה, החל הנאשם לגלות אמון רב יותר בצוות הטיפולי ובחבריו לקבוצה, וכן החל להכיר בהתנהגותו האלימה ובפגיעתו במתלוננת. לצד זאת, הנאשם התקשה לבטא עצמו באופן פתוח וכן, ועלו מנגנוני ניתוק וכן קושי בהיענות לחוקים ולכללים. הצוות המטפל התרשם מקשיים רגשיים, בעטים הופנה הנאשם



לבדיקה פסיכיאטרית ממנה עלה כי הוא סובל מהפרעות הסתגלות ומתגובה דיכאונית מתמשכת. משיחה עדכנית עם המתלוננת עלה כי הנאשם לא ניסה ליצור עמה כל קשר, אך היא הביעה חשש ממנו. אותה עת, היו בני-הזוג מצויים במאבק גירושין.

בתסקיר צוין כי חרף שילוב הנאשם בטיפול אינטנסיבי, חלה התקדמות איטית והדרגתית שאינה מספקת, ולפיכך ההמלצה הייתה להאריך את תקופה הטיפול במסגרת בית-נועם ולהמשיך במעקב פסיכיאטרי.

7. **מהתסקיר הרביעי לעונש** מיום 29.6.2016 עלה כי הנאשם נענה להמלצת גורמי הטיפול להאריך את תקופת השהות בבית-נועם, כדי לאפשר את מיצוי התהליך הטיפולי וכדי להעמיק את האבחון הפסיכיאטרי. באבחון הפסיכיאטרי עלתה התרשמות מקשיים של הנאשם בקריאה של מצבים וקודים חברתיים. מגורמי הטיפול בבית נועם נמסר כי הנאשם השלים את המסלול הטיפולי, וההתרשמות הייתה כי עבר תהליך מאתגר ומשמעותי. צוין כי נוכח המאפיינים הייחודיים של הנאשם, התהליך הטיפולי בעניינו דרש זמן והיה הדרגתי יותר. ככל שחלף הזמן, חלה התקדמות במצבו של הנאשם והוא החל לקחת אחריות על האלימות שהפעיל ולשתף אודותיה. רמת השתתפותו בקבוצה גברה והוא הפך למחובר יותר רגשית. בסיום הטיפול בבית-נועם ההתרשמות הייתה כי הנאשם למד ליישם את הכלים הניתנים במסגרת זו המסייעים להימנע ממצבי סיכון, העמיק בהתבוננות אודות דפוסיו האלימים, ולקח אחריות עליהם. הנאשם ביטא הבנה לנזקקותו להמשך הטיפול כדי לעבד קשיים רגשיים הקשורים לפרידה מן המתלוננת, וכן מעקב במסגרת בריאות הנפש. שירות המבחן ציין כי על-אף התמשכות ההליך, יש מקום לדחייה נוספת כדי לבסס את התהליך הטיפולי במסגרת החדשה.

8. **בתסקיר החמישי לעונש** מיום 1.12.2016 צוין כי ניכר שהנאשם השלים בהדרגה עם הפרידה מהמתלוננת, והחל לגבש שאיפות לחיים ולזוגיות חדשה. בזמן שחלף בני-הזוג התגרשו, אולם הנאשם המשיך לחוות קושי בקונפליקט מול המתלוננת סביב נושא המזונות, הרכוש והסדרי הראיה. המתלוננת מסרה כי הנאשם לא ניסה ליצור כל קשר ישיר או עקיף עמה.

מהתסקיר עלה כי הנאשם החל להשתלב בטיפול קבוצתי במרכז גליקמן למניעת אלימות במשפחה. לפי התסקיר, הנאשם חווה אמביוולנטיות בטיפול, וגורמי המקצוע סבורים כי יידרש זמן לצורך ביסוס אמון והעמקה בתהליך הקבוצתי, בשים לב למאפייני אישיותו של הנאשם וקשייו במישור החברתי. במקביל, צוין כי בשיחות הפרטניות בשירות המבחן, עמו יש לנאשם היכרות מעמיקה, הוא מגלה פתיחות רבה ויכולת להתבוננות ולהמשך למידה. מהמעקב הפסיכיאטרי עלה כי הנאשם אינו סובל מדיכאון מג'ורי, אלא מדיכאון תגובתי נוכח מצבו.

שירות המבחן בחן מחדש את גורמי הסיכון והסיכוי בעניין הנאשם נוכח התהליך הטיפולי הארוך שעבר, אשר כלל טיפול קבוצתי בשירות המבחן לגברים אלימים; לאחר מכן, טיפול במסלול יום בבית-נועם שהוארך למשך מספר חודשים נוספים ביחס לתקופה הרגילה; וכעת טיפול קבוצתי במרכז גליקמן:

מבחינת גורמי הסיכון - ציין שירות המבחן את המשך הקונפליקט מול המתלוננת סביב חלוקת הרכוש והעדר



הקשר עם הילדים, באופן המשליך על מצבו הרגשי של הנאשם. שירות המבחן ציין כי התרשם שהמתלוננת הנה בעלת כוחות, וניכר כי בסיוע משפחתה היא פועלת לקידום זכויותיה. בנוסף, קיימים נתוני אישיות של הנאשם שכוללים קושי בקריאת סיטואציות חברתיות וקושי בתקשורת, דפוסים אלימים ונטייה להתנהלות אובססיבית.

מבחינת גורמי הסיכון - שירות המבחן ציין כי לדעתו חלה הפחתה ברמת הסיכון. חרף קשייו של הנאשם, הוא סיים הליך גירושין מול המתלוננת ונמנע מהתנהגות בעייתית כלפיה. ההתרשמות היא כי הנאשם גיבש נפרדות מגרושתו, שמר על התנאים המגבילים ושיתף פעולה עם שירות המבחן. הנאשם ממשיך בטיפול במרכז גליקמן וכן נוטל טיפול תרופתי כמענה לקושי הרגשי.

במישור ההמלצה לעונש - שירות המבחן ציין כי שליחת הנאשם לעונש מאסר בפועל, תגדע את תוצאות התהליך הטיפולי הארוך אותו עבר הנאשם, ותוביל לנסיגה משמעותית במצבו הנפשי. כמו כן, לדעת שירות המבחן, נוכח קשייו של הנאשם וחולשת כוחותיו, הוא עלול להיות מושא לניצול ולפגיעה, אם יבוא באינטראקציה עם אוכלוסייה עבריינית. לגישת שירות המבחן, הטלת עבודות שירות תקשה אף היא על המשך שיקומו של הנאשם, שכן היא תגדע את עבודתו בה הוא מתמיד ואת לימודיו. לפי תפיסת שירות המבחן, המסלול המתגבש של עבודה ולימודים לצד טיפול, מהווה מסגרת מארגנת ומחזקת המקנה לנאשם תחושת יציבות ומסוגלות, והיא משמשת גורם קריטי לגיבוש נפרדות מהמתלוננת, תוך הפחתת הסיכון להישנות עבירות של אלימות במשפחה. בהתחשב בכל אלה, המלצת שירות המבחן היא להטיל על הנאשם צו מבחן לתקופה ממושכת של 18 חודשים, ענישה מותנית משמעותית, וכן צו של"צ בהיקף של 150 שעות.

9. **בתסקיר השישי (והאחרון) לעונש** מיום 26.3.2017 עדכן שירות המבחן כי הנאשם המשיך בטיפול במסגרת מרכז גליקמן, וכן בקשר מעקבי עם שירות המבחן. מדיווח שהתקבל מהמטפלת במרכז גליקמן עלה כי במהלך תקופת הדחייה, הנאשם המשיך בהשתתפותו בקבוצה, והוא משתף פעולה באופן מלא. ככל שחלף הזמן ועם גיבוש האמון בה ובאחרים בקבוצה, המטפלת תיארה כי הנאשם לוקח חלק פעיל בקבוצה, מגיב לאחרים ומעלה קשייו בפתיחות. שירות המבחן ציין כי הנאשם דיווח לו ולמטפלת במרכז גליקמן על התפרצות רגשית שחוזה באחד הדיונים המשפטיים בין הנאשם לבין המתלוננת בבית-המשפט לענייני משפחה, כאשר הנאשם התפרץ בצעקות כלפי המתלוננת ועורך-דינה. עם זאת, אין לפניי טענה כי הנאשם איים או פעל באלימות פיזית. לדעת שירות המבחן, ההתפרצות האמורה קשורה לדחיסת רגשות של כעס ותסכול במשך תקופה ארוכה. שירות המבחן ציין כי הנאשם ביטא הבנה לבעייתיות שבתגובתו, וחרטה על כך לא שמר על איפוק. בתסקיר צוין גם כי הנאשם ממשיך ליטול את הטיפול התרופתי שהומלץ לו, והוא ביטא מחויבות להמשך מעקב פסיכיאטרי כנדרש. בסיום התסקיר חזר שירות המבחן על גורמי הסיכון והסיכוי, ושב על המלצתו להימנע מעונש מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות, שכן הדבר ייגדע את הליך הטיפול והשיקום אותו עובר הנאשם, ועלול להוביל לנסיגה קשה במצבו הנפשי. שירות המבחן שב על המלצתו העונשית, וצירף תכנית של"צ מוצעת.

10. מחוות-דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 26.3.2017 עולה כי הנאשם נבדק על-ידי רופא שב"ס והתבקש להמציא אישור מהפסיכיאטר המטפל בטרם מתן חוות-דעת. אציין כי נוכח התוצאה אליה הגעתי, לא ראיתי להורות על הגשת חוות-דעת משלימה של הממונה.



ראיות לעונש

11. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, שכן הנאשם חסר הרשעות קודמות.

12. מטעם ההגנה העיד אביו של הנאשם, אשר עמד על החינוך הטוב שהוא ורעייתו הקנו לנאשם וליתר ילדיהם. האב הדגיש כי בנו סיים שירות צבאי מלא ובעל תואר אקדמי. עוד ציין האב את הקושי הרב שחוו הוא ורעייתו בפיקוח על הנאשם לאורך תקופה ממושכת כחלק מתנאי השחרור המגבילים ממעצר, וביקש את התחשבות בית-המשפט. בנוסף, ההגנה הגישה לעיוני אישור על שילובו של הנאשם כיום בטיפול במרכז גליקמן למניעת אלימות במשפחה (ע/ 1), וכן אישור על לימודיו הנוכחיים של הנאשם בקורס ניהול רשתות תקשורת.

טיעוני הצדדים לעונש

13. בא-כוח המאשימה, עו"ד אריה ברנד, טען כי יש מקום לראות בכל אחד מהאישומים אירוע נפרד לצורך קביעת מתחמי ענישה הולמת. לפי הטענה, מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע מ- 9 עד 18 חודשי מאסר בפועל; מתחם העונש ההולם בגין האישום השני נע מ- 7 עד 14 חודשי מאסר בפועל; ומתחם העונש ההולם בגין האישום השלישי נע מ- 7 עד 14 חודשי מאסר בפועל. בא-כוח המאשימה עמד על הנתונים לקולא ולחומרה, ובין היתר טען כי התקדמותו של הנאשם בתהליך הטיפול היא מועטה ומאוחרת, ולפיכך לא מצדיקה חריגה מהמתחמים הנטענים. לטענת ב"כ המאשימה, יש למקם את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון של המתחמים, ולגזור עליו 20 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, פיצוי שלא יפחת מ- 7,500 ₪ לטובת המתלוננת, וקנס בסך 5,000 ₪. ב"כ המאשימה הגיש לעיוני פסיקה לתמיכה בטענותיו במישור העונש.

14. מנגד, באי-כוח הנאשם, עו"ד שוש חיון ועו"ד בני נהרי, טענו כי יש לראות את מכלול האישומים בהם הודה הנאשם כאירוע אחד כולל. לטענתם, יש לקבוע מתחם ענישה הולמת שנע ממאסר על-תנאי עד 7 חודשי מאסר בפועל, ולמקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם הנטען. לחלופין, טענה ההגנה כי אם בית-המשפט יקבע מתחם ענישה הולמת מחמיר יותר, יש מקום לחריגה לקולא ממנו מטעמי שיקום. בעניין זה, הדגישו הסנגורים את המסלול הטיפולי הארוך בו משולב הנאשם עד היום, ואת פירות הטיפול, לרבות גירושיהם של בני-הזוג והשקעתו של הנאשם בעבודה ובלמודים. עוד עמדו הסנגורים על יתר הנסיבות לקולא, ובהן: ההודאה ונטילת האחריות, העדר עבר פלילי, מעצר של ממש למשך 20 ימים, שהייה בתנאים מגבילים למשך תקופה ארוכה תוך מחיר כלכלי ואישי, והמלצות שירות המבחן לעונש. הסנגורים הדגישו את מצבו הכלכלי המורכב של הנאשם, וביקשו להתחשב בכך אם וככל שבית-המשפט ימצא להטיל ענישה בעלת אופי כספי. גם הסנגורים הגישו לעיוני פסיקה לתמיכה בעמדתם העונשית.

15. הנאשם בדבריו לפני טען כי הוא עבר ועודנו עובר כברת דרך ארוכה. הוא טען כי הוא מתחייב לא ליצור כל קשר עם המתלוננת, וביקש להתחשב במצבו הכלכלי הקשה ובכך שעליו לממן מזונות לילדיו.

ריבוי עבירות

16. כאמור, הנאשם הורשע במסגרת שלושה אישומים, בעבירה אחת של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה של ממש;



בשתי עבירות של תקיפה סתם של בת-זוג; ובעבירה אחת של איומים. בהתחשב בכך, השאלה המתעוררת בפתח הדיון הנה האם שלושת האישומים מהווים אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת כולל, או שמא מדובר בשלושה אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם נפרד (ראו: סעיף 40ג לחוק העונשין).

ניתן למצוא פנים לכאן ולכאן בשאלה האמורה, והדבר השתקף בטיעוניהם של באי-כוח הצדדים, שהחזיקו בעמדות מנוגדות בסוגיה הנדונה: מחד גיסא, שלושת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן קשורים בזיקה מהותית אחד לשני, בשים לב למהות העבירות, לרקען ולכך שבוצעו כלפי המתלוננת בביתם של בני-הזוג; וכן בשים לב לכך שהעבירות נשוא האישומים הראשון והשני בוצעו בהפרש של יום בודד, והעבירה נשוא האישום השלישי בוצעה כחודש לפני כן. לפיכך, ניתן לטעון כי מכלול העבירות מהוות רצף היוצר אירוע אחד, בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת, תוך התחשבות בקיומם של מספר מעשים ועבירות בעת קביעתו של המתחם (ראו והשוו: "מבחן הקשר ההדוק" בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) - גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפיסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפיסקה 2 לפסק-דינו).

מאידך גיסא, ניתן לכאורה להפריד בין המעשים נשוא כל אחד מהאישומים הן מבחינה כרונולוגית והן מבחינה מהותית, באופן שאינו מלאכותי. לפי גישה זו, יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד משלושת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן (ראו והשוו: "המבחן הצורני-העובדתי" לפי גישת כב' השופט דנציגר בע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל, פסקאות 24, 29 עד 31 לפסק-דינו). בהמשך לדברים האמורים, אני רואה לציין כי גם לפי הגישה האחרונה, לא ניתן להתעלם מהזיקה הממשית בין שלושת האישומים. לפיכך, אף לפי גישה המצדדת בקביעת מתחמים נפרדים לכל אחד מן האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, אני בדעה כי יש מקום לגזירת עונש כולל כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות שפורטו. תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לכל אחד משלושת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, ולצדם אקבע מתחם אחד המתייחס למכלול העבירות בגין הורשע הנאשם כאירוע אחד.

מתחמי העונש ההולם

17. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות בהן הורשע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה שהינו עקרון מנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

18. **הערכים החברתיים שנפגעו** בגין העבירות בהן הורשע הנאשם עניינם בהגנה על שלמות הגוף מפני פגיעה פיזית ובהגנה על תחושת הביטחון האישי ועל שלווה הנפש. הצורך בהגנה על ערכים אלה מקבל משנה-תוקף כאשר עבירות האלימות מבוצעות כלפי בת-זוג, באופן החותר תחת תחושת הביטחון האישי שאמור אדם לחוש בקרב משפחתו. בתי-המשפט עמדו בפסיקותיהם על הצורך להעביר מסר עונשי ברור ומרתיע בגין עבירות מהסוג הנדון. ביטוי לכך ניתן למצוא בעובדה שהמחוקק ראה להחמיר את העונש המרבי שבית-המשפט מוסמך להטיל בגין עבירות תקיפה למיניהן כלפי בת-זוג בתוך המשפחה.



19. **אשר לנסיבות ביצוע העבירות** - הנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת, אשתו לשעבר, בשלוש הזדמנויות: במקרה נשוא האישום הראשון (שהוא המקרה האחרון על-פני ציר הזמנים), בעקבות ויכוח בין בני-הזוג, הנאשם תקף את המתלוננת בידיו בכל גופה, עיקם את ידה של המתלוננת, זרק לעברה שלט, משך בשערה וגרם לה סימנים כחולים ברגליה, בזרועותיה ובכפות ידה. כתוצאה מעוצמת תקיפתו של הנאשם, נגרמה לו-עצמו פגיעה בידו. במקרה נשוא האישום השני, אשר ארע כיממה לפני האירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם הכה את המתלוננת, תפס את ידה, השליך עליה בקבוק עם אוכל תינוקות ואיים עליה כי ישים לכך סוף. במקרה נשוא האישום השלישי, כחודש קודם לכן, בעת היותה של המתלוננת בחודש התשיעי להריונה, הנאשם אחז בחוזקה רבה את ידי המתלוננת, עיקם אותן, וגרם למתלוננת מכאוב משמעותי באחת מאצבעות ידה שהתעקמה. מדובר באלימות חוזרת ונשנית של הנאשם כלפי המתלוננת, אשר באחד המקרים גרמה לה חבלה של ממש. האלימות הופעלה כאשר המתלוננת הייתה בחודש התשיעי להריונה וכן כחודש לאחר הלידה, באופן המוסיף חומרה למעשים.

לצד החומרה והכיעור הגלומים במעשיו של הנאשם, יש לתת את הדעת לכך שאין טענה כי המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי. כמו כן, באישום השלישי (בו נגרם למתלוננת מכאוב) הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם. בנוסף, למעשים נשוא האישום השני קדמה העובדה שהמתלוננת בחרה לנעול את הנאשם מחוץ לדלת ביתם עקב איחורו לשוב הביתה. אין בכך בשום אופן כדי להצדיק הפעלת אלימות כלפיה, אולם ראיתי לציין זאת במסגרת שקילת מכלול נסיבות העניין.

20. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי בתי המשפט נוהגים להטיל על מי שהורשע בעבירות אלימות כלפי בת-זוג טווח רחב של עונשים - מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד עונשי מאסר לתקופה משמעותית מאחורי סורג ובריח. העונשים נקבעים בכל מקרה לגופו בשים לב לחומרת המעשים, מידת הישנותם, הנזק שנגרם, קבלת אחריות, קיומו של עבר פלילי רלוונטי, קיומו של אופק טיפולי-שיקומי, מהות היחסים הזוגיים לאחר ביצוע העבירות, נסיבות אישיות של העושה ועוד. מגוון הענישה הנוהגת בגין עבירות של אלימות כלפי בת-זוג השתקף בפסיקה שהציגו לעיוני ב"כ הצדדים. מטבע הדברים, כל צד הפנה לפסיקה התומכת בטענותיו, תוך ניסיון לאבחן פסיקה נגדית מנסיבות המקרה הנוכחי.

21. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירות; במדיניות הענישה הנוהגת; ובעקרון ההלימה; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** למעשים נשוא האישום הראשון (תקיפת המתלוננת בכל גופה באמצעות הידיים, עיקום ידי המתלוננת, זריקת שלט עליה, משיכה בשערה של המתלוננת, וגרימת סימנים כחולים בחלקים שונים של גופה), נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל (שבמקרים מתאימים יכול וירוצו בעבודות שירות) ועד 15 חודשי מאסר בפועל. **מתחם העונש ההולם** למעשים נשוא האישום השני (הכאת המתלוננת ותפיסת ידה ללא חבלות, השלכת בקבוק תינוקות עליה, ואיום מילולי לשים לכך סוף), נע מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד 9 חודשי מאסר בפועל. **מתחם העונש ההולם** למעשים נשוא האישום השלישי (תפיסת ידה של המתלוננת בחוזקה רבה ועיקומן, תוך גרימת מכאוב משמעותי באחת מאצבעות כשהמתלוננת בחודש התשיעי להריונה, כאשר ההרשעה היא בעבירה של תקיפה סתם), נע ממאסר קצר בפועל ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

בהתאם לגישת "הקשר ההדוק" הרואה בשלושת האישומים אירוע אחד, **מתחם העונש ההולם ביחס למכלול**



העבירות, נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל (שבמקרים מתאימים יכול וירוצו בעבודות שירות לתקופה המקסימאלית האפשרית בחוק או קרוב לכך) ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

חריגה לקולא ממתחם הענישה ההולמת וגזירת העונש המתאים

22. מטעמים עליהם עמדתי בפסקה 16 לעיל, מצאתי כי יש להטיל על הנאשם עונש כולל בגין העבירות בהן הורשע. לצורך גזירת העונש, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (ראו: סעיף 40א לחוק העונשין).

23. בעיקרון, עבירות של אלימות במשפחה ראויות לענישה משמעותית, הן בשל עקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה ולפיו יש ליתן ביטוי הולם לחומרתן ולכיעורן של עבירות אלה; והן בשל השאיפה להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותן. יחד עם זאת, ובלא להקל ראש בשיקולי הענישה האמורים, ברי כי יש לבחון נסיבותיו של כל מקרה לגופו, שהרי גם המחוקק אשר ככלל ראה להעדיף את עקרון ההלימה על-פני עקרונות ענישתיים אחרים, איפשר במקרים מתאימים לגזור את העונש בהתחשב בשיקולי שיקום אינדבידואליים. אני סבורה כי במקרה דנן יש מקום לתת משקל של ממש לשיקולים השיקומיים, ואסביר.

24. מאז שהנאשם הורשע ביום 4.3.2015 לפי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, עברו כשנתיים. מדובר בפרק-זמן ארוך במהלכו ניהלתי מספר לא מועט של דיונים בעניינו של הנאשם, ועיינתי במספר רב יחסית של תסקירי שירות מבחן. הנאשם עבר כבר כשרת דרך ארוכה: הוא החל בטיפול קבוצתי בשירות המבחן, עבר למסלול טיפול אינטנסיבי יותר במרכז היום של בית-נועם, סיים שם טיפול ממושך מהרגיל, ואז השתלב בטיפול קבוצתי במרכז גליקמן בצירוף שיחות פרטניות בשירות המבחן (מסלול בו הוא מטופל עד היום). אינני מתעלמת מכך שההתקדמות של הנאשם בתהליך הטיפול הייתה איטית והדרגתית, והטיפול טרם הגיע אל סיומו. אף לא נעלם מעיני שבתחילת הדרך הוריתי על חילוט 300 ₪ מההפקדה, עקב הפרה מסוימת של תנאי השחרור. עם זאת, מתסקירי שירות המבחן האחרונים עולה כי קצב ההתקדמות האיטי נבע, בין היתר, מנתונים אישיים ייחודיים של הנאשם הנוגעים לקושי בקריאת מצבים וביצירת קשרים חברתיים וכן קשיים רגשיים ובין-אישיים. עם חלוף הזמן, כאשר נוצר קשר של אמון בין הנאשם לבין הגורמים המטפלים, החל הטיפול לשאת פירות. אחד הסימנים המובהקים לכך טמון בגירושיהם של בני-הזוג. אין זה מקרה שעל-אף קשיי הנפרדות והדפוסים האובססיביים מהם סבל הנאשם בתחילת הדרך, הצליח הנאשם להיפרד מהמתלוננת בדרך של גירושין שהמתלוננת הייתה מעוניינת בהם, תוך שמירה על העדר יצירת קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת לאורך כל החודשים האחרונים. ספק בעיני אם ניתן היה להגיע לתוצאה זו, לולא התמיד הנאשם בטיפול הממושך בו שולב. אכן, הדרך הטיפולית טרם הסתיימה. הנאשם זקוק להמשך ליווי מקצועי כדי להתמודד עם קשייו השונים, ולא ניתן לומר שהטיפול הושלם. עם זאת, שירות המבחן שהנו הגורם המקצועי, סבור כי חלה הפחתה ברמת הסיכון הנשקפת מהנאשם וכי יש לאפשר לו לדבוק בדרך הטיפולית-שיקומית. כמו שירות המבחן, אף אני סבורה כי הטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם, ולו לריצוי בעבודות שירות, תתלוש אותו ממסלול הטיפול בו הוא מצוי כעת בשילוב עם עבודה ולימודים, תערער את היציבות שהחל לרכוש בחייו, ותסיג לאחור את ההישגים הטיפוליים שהושגו עד כה בעמל ובמאמץ.

לכך יש להוסיף את השיקולים הבאים לקולא: ראשית, הנאשם הודה במעשים עוד בתחילת הדרך ובכך חסך מן המתלוננת את הצורך להעיד במשפט. במסגרת ההליך הטיפולי נטל הנאשם אחריות על מעשיו והביע אמפתיה בגין הפגיעה במתלוננת. שנית, הנאשם חסר עבר פלילי וזו היא לו הסתבכותו הראשונה בפלילים. שלישית, הנאשם יושב



במעצר ממש במשך כ- 20 ימים. לאחר מכן, שהה במשך חודשים ארוכים בתנאי שחרור מגבילים שהקשו עליו ועל בני משפחתו, ויש להניח שהיוו גורם מרתיע ומדרבן לשינוי. רביעית, שירות המבחן ראה ליתן המלצה עונשית חובית בעניינו של הנאשם.

25. בהתחשב במשקלם המצטבר של מכלול הנתונים שפורטו לעיל, לרבות התהליך הטיפולי הארוך שכבר החל לתת פירות, אני סבורה כי יש סיכוי של ממש בשיקום הנאשם (ראו: סעיף 40ד(א) לחוק העונשין). בהתאם לכך, יש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה ההולמת, ולאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן להטלת צו מבחן משמעותי, צו של"צ ומאסר מותנה. עם זאת, נוכח חומרת העבירות וכיעורן, ראיתי להגדיל את היקף שעות השל"צ ביחס להמלצת שירות המבחן. כמו כן, ראיתי להוסיף פיצוי כספי לטובת המתלוננת. הובהר במפורש לנאשם באולם הדיונים כי אי עמידה בצו המבחן הטיפולי ו/או בצו השל"צ עלולה להוביל לגזירת הדין מחדש, והפעם - בגדריהם של המתחמים כפי שנקבעו לעיל.

סוף דבר

26. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות על-פי התוכנית המוצעת בתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן יפקח על עבודת הנאשם ויהיה רשאי לשנות את מקום ההשמה במידת הצורך, ללא צו שיפוטי נוסף.

ב. הנאשם יהיה נתון לפיקוח קצין מבחן למשך 18 חודשים מהיום, וישתתף בכל תכנית טיפולית שיציע שירות המבחן וזאת כחלק מתנאי המבחן.

הנאשם מוזהר כי אם יפר את תנאי המבחן או את צו השל"צ תימסר הודעה על כך לבית-המשפט, אשר יהיה מוסמך לקיים דיון מחדש בגזר-הדין, על כל המשתמע מכך בשים לב למתחם העונש ההולם כפי שנקבע. הדברים הוסברו לנאשם באולם-הדיונים והוא אישר כי הבינם.

ג. מאסר על-תנאי של חודשיים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ד. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. פיצוי למתלוננת בסך ₪ 2,500. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 15.5.2017.



ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

אם וככל שקיימת הפקדה בתיק המעצר ואם וככל שאין מניעה שבדין לכך, הרי מלוא הפיצוי לטובת המתלוננת ישולם מן ההפקדה, והיתרה, ככל שתיוותר, תושב לידי הנאשם.

המאשימה תמסור למזכירות את פרטי המתלוננת על-מנת שניתן יהיה להעביר את כספי הפיצוי לידיה.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים ולממונה על עבודות השירות.

גזר-הדין יפורסם ברבים, ללא פרטים מזהים של הנאשם והמתלוננת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, במעמד הצדדים.